

«μακροθύμησον»

Φανταστική η εικόνα του δούλου εκείνου.

Ζήτα το έλεος του Κυρίου. Επικαλείται τα αγαθά του Κυρίου αισθήματα. Θέλει παράταση χρόνου για το δικό του χρέος. Αισθάνεται, και είναι, φτωχός. Δεν μπορεί να ανταποκριθεί στα καθήκοντά του.

Ο Κύριος δείχνει ευσπλαχνία.

Ο δούλος τότε αναζητεί συνάδελφο. Κάποιον οφειλέτη του. Και... τον πνίγει. Του χρωστά ποσό μικρό. Το απαιτεί λοιπόν.

Αχαρακτήριστη η συμπεριφορά του. Επικαλείται και ζητά του Κυρίου την επιείκεια και την ανοχή. Ο ίδιος όμως αποδεικνύεται πολύ σκληρός στον συνάνθρωπό του.

Διπρόσωπος λοιπόν ο δούλος;

Κινείται ανάλογα με τις περιστάσεις;

Φαίνεται, ότι ξέρει μόνο το δικό του. Και το διεκδικεί.

Θα περίμενε κανείς ότι με παρόμοιο τρόπο θα αντιμετώπιζε τον συνάδελφο.

Και μια μικρή λεπτομέρεια.

Τεράστιο ήταν το ποσό που ο ίδιος χρωστούσε. Ασήμαντο εκείνο που απαιτούσε.

Διαλάμπει λοιπόν μπροστά μας ο μεγάλος παραλογισμός του ανθρώπου εκείνου.

Πραγματικά, δεν βλέπει το μέγεθος του λάθους του;

Φαίνεται, πως δεν το βλέπει. Και αυτό, γιατί τυφλώθηκε από τον εγωισμό του.

Βλέπει το δικό του μόνο. Αυτό θέλει. Αυτό ζητά. Χρησιμοποιεί μάλιστα ακραίες μεθόδους για την επίτευξη του σκοπού τούτου.

Τίποτα δεν τον εμποδίζει.

Τίποτα δεν του ανακόπτει την πορεία.

Με κάθε τρόπο, προχωρεί προς το στόχο του. Κέντρο της ζωής του ο εαυτός του. Το σαρκίον του.

Εκφράζουμε λύπη, όταν ακούμε τούτη τη διήγηση. Ο Χριστός όμως παρουσιάζει την περίπτωση, όχι για ωραιολόγηση. Ούτε για να μας προσφέρει απλώς μια ιστορία, έστω παραδειγματική. Να μας προβληματίσει θέλει. Να εξετάσει ο καθένας μας πόσο μοιάζει στον δούλο εκείνο.

Θα αντιδράσουμε ίσως σε αυτό τον προβληματισμό.

Χρειάζεται όμως βαθιά να εξετάσουμε τον εαυτό μας. Μήπως τον αντιγράφουμε; Αρνητική απάντηση δεν σημαίνει αθώωση του εαυτού μας. Ίσως του μοιάζουμε μερικώς. Λίγο. Τι κάνουμε για τούτο; Πόσο θολή είναι τελικά η σκέψη μας;

Έχει λεχθεί πως το δυσκολότερο έργο του ανθρώπου είναι η αυτογνωσία. Κι όταν ο νους είναι θολός, πώς θα δει σωστά τα πράγματα; Προκύπτουν τα διάφορα πάθη.

Συσκοτίζουν τα μάτια της ψυχής και του σώματος. Εκμηδενισμένη λοιπόν εικόνα.
Αλλοιωμένη στο έπακρον. Διαφοροποιημένη κατά πάντα.

Πώς θα αποφύγουμε λοιπόν τις κακοτοπιές; Της ζωής τα εμπόδια και τις παγίδες του
εχθρού;

Στο στάδιο της αυτογνωσίας, πρέπει να είναι διαρκής ο αγώνας. Χωρίς διακοπές και
διαλείμματα. Χωρίς ξεκούραση.

Αναγκαία είναι και η ανάλογη αυστηρότητα.

Αυστηροί με τον εαυτό μας. Επιεικείς με τους άλλους.

Γνώμονας ζωής η θέση τούτη.

Έως το τέλος.

+ ο π. Γ.